

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

VIII. De ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62355)

Cere si Sacerdoti confiter, quod privatam egerit poenitentiam. Verumtamen hoc sollicitè cavendum, ne illa privata Communio deveniat in aliorum notitiam; perinde enim esset ac si ad publicam fuisset admissus. Accidit enim aliquando, ut qui post privatam poenitentiam de publico delicto fuerat ad secretam Communionem admissus, post præstitam ab ipso secreti promissionem sollicitior propriæ apud plebem existimationis quam promissæ fidei, eodem ipso sumptæ Communionis die rem ipsam tota urbe divulgaverit. Itaque prudentius & religiosius dixerim, si is qui à publica Communionem repellendus est, arceatur pariter, nullâ habitâ ratione privatæ poenitentiae, ab occulta communionem. Sic enim præfatum sequentis manifestatio- nis incommodum devitabitur, & is qui publici scandali author fuit, in humi- litate & displicentia peccati continebitur, disciplinaque Ecclesiastica servabi- tur illibata.

CAPUT VIII.

De Ministro Sacramenti Poenitentiae.

I. **P**OE NITENTIAE Sacramentum per modum iudicii administra- tur. Itaque requirit causæ cognitionem, & jurisdictionem completam. Incompleta quidem jurisdictio immediate à Christo Sacerdotibus in ipsorum ordinatione confertur, qui- bus ab Ordinate dicitur: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt.* Completam verò jurisdictionem tribuunt Ecclesiae Prælati, quando ipsis visum fuerit. In Ordinatione Sacerdotali jurisdictio datur secundum habitum dumtaxat; Ordinatio enim non attribuit subditos erga quos possit collata ibi juris- dictio exerceri. Sed Ecclesia postmodum per suos Prælatos attribuit Sacer- doti subditos, in quos ille judicariam exerceat potestatem, sive pleniorē, sive restrictiorem, prout Prælati visum fuerit; possunt enim certos casus & certas personas reservare. Hoc docet Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 15. *Quamvis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem acci- piant, decernit tamen Sancta Synodus nullum, etiam Regularem, posse Confessio- nes secularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale Beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse ne- cessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem quæ gratis datur, ob- tineat, privilegis & consuetudine quacunque, etiam immemorabili, non ob- stantibus.*

II. Istud unum Concilii caput multa decreta comprehendit. In pri- mis, neminem posse ex sola vi Sacerdotii sui Sacramentum Poenitentiae ministrare

ministrare circa mortalia peccata, sed requiri præterea Prælati approbationem & concessionem, nimirum Episcopi, aut ejus Vicarii quoad diœcesanorum subditorum Confessiones, aut Superioris Regularis quoad Confessiones dumtaxat subditorum Regularium. Secundò, Parochos actu Sacerdotes, hoc solo quod eis confertur Parochialis Ecclesia, citra aliam concessionem posse suos Parochianos confitentes absolvere. Tertiò, non licere Episcopis aliisve Ordinariis cuiquam permittere aut delegare confessionum jurisdictionem, nisi ei quem idoneum ad id munus judicaverint. Neque Concilium hac in re jus ullum novum constituit, sed Episcopos Juris Divini commonet, prohibentis quemquam ad sacra ministeria, & præsertim ad istud quod periculosissimum est, admittere, nisi quem ipsi ministrum idoneum agnoverint. Quartò non sufficere Episcopi tale de Presbyteri capacitate judicium, sive interiùs formatum, sive exteriùs significatum; neque enim hoc ipso quod Prælati aliquem dignum judicat, confert ei ministerii potestatem: sed necessariam præterea esse approbationem, quæ nihil aliud hic est quàm admissio seu significatio consensus sui, ut Presbyter possit absolvere in foro pœnitentiali. Hanc verò consuetudinem per omnes Ecclesias receptam cernimus, ut hoc ipso quod Ordinarii delegant confessionum audiendarum potestatem, censeantur hoc ipso citra ullam aliam expressionem, aut examinis formam judicium ferre de Sacerdotis capacitate. Et si tali non præmissò judicio delegant, mortaliter peccant Prælati, nisi aliqua eos subreptio excuset: subsistit tamen, virelque habet talis delegatio, neque intendit Concilium laqueis animas pœnitentium implicare, eosque expetita absolutione & Sacramenti gratiâ frustrari. Et perperam aliqui Authores novum aliquod jus comminiscuntur à Concilio fuisse introductum, quod pœnitentium & Confessariorum delegatorum bonam fidem eludat, & irritas faciat pœnitentium confessiones & absolutiones.

III. Perperam alli quidam, ut Coninch de pœnit. disput. 8. dub. 7. num. 50. negant posse ab Episcopo in Confessarium approbari eum quem subditum non habet, sed necesse esse ut conferendo ei Beneficium, aut alia ratione faciat eum sibi subditum antequam deleget. Gratiolæ confessiones non prærequirunt jurisdictionem stricti juris, sed possunt liberè illis concedi qui sub aliena jurisdictione sunt. Falso itaque nititur fundamento illa Agidii Coninch positio; totaque universæ Ecclesiæ praxis est in oppositum. Atque ubi videmus advenas Sacerdotes, quos virtus & scientia commendant, aut etiam ex alienis Diœcesibus ad Ecclesiæ obeunda ministeria, ad confitendum, prædicandum, docendum accitos, sine ullius Beneficii præcedente collatione validè applicari Concionibus, Missionibus, Confessionibus Monialium aut populi, subministrationibus Ecclesiarum, sive ruralium, sive urbanarum. Istæ namque ad ejusmodi munia applicationes planè liberæ sunt & gratiolæ, nec præcedentem exigunt

gunt in personam jurisdictionem: sufficit enim quod aliunde adveniens Clericus sit ejusmodi munia seu ministeria per delegationem obiturus intra territorium, ad quod ipse delegans habet plenam jurisdictionem. Et si secus res esset, illud expediens quod proponitur, prius novum intra diocesim Beneficium conferendi, eadem involveretur difficultate: cum enim collatio ipsa Beneficii sit extra omnem controversiam actus vera ac proprie dictæ jurisdictionis, eodem Coninchii argumento asseverandum quodque esset, non posse Episcopum conferre alterius diocesis Sacerdoti Beneficium suæ propriæ diocesis; eo quod collatio Beneficii, cum sit actus jurisdictionis, non possit exerceri ab Episcopo erga Clericum, quem nondum habet jurisdictioni suæ subiectum. Nullatenus demum præjudicatur alteri Episcopo, cui jampridem Clericus ille subditus fuit: cum totum istud jus de novo collatum coarctetur intra fines, ac territorium Ordinarii concedentis.

IV. Viguit aliquandiu obligatio confitendi soli proprio Sacerdoti, aut alteri cuidam, sed ex proprii tamen Sacerdotis licentia, & non aliter, juxta cap. *Omnis viriisque sexus*, de pœnit. & remis. proculum in Concilio generali Lateranensi sub Innocentio Papa III. Is autem proprius Sacerdos multò strictius quam nunc temporis intelligebatur. Omnium enim intra fines Parochiæ, sive Sacerdotum, sive inferiorum Clericorum, sive laicorum proprius Sacerdos, cui confiteri tenebantur, non alius erat quam Parochus, qui vel per se confessiones audiebat, aut quem sibi libitum erat Sacerdotem deputabat. Parochorum autem proprius Sacerdos erat solus Episcopus: ipsis etiam Episcopis confiteri volentibus necesse erat recurrere ad Metropolitanum, donec Gregorius IX. cap. fin. de pœnit. indulget eis, ut non requisita proprii Superioris licentiâ eligere sibi possent discretum aliquem Confessarium; cæteroqui enim id fieri non poterat, nisi cum speciali proprii Sacerdotis seu Superioris proprii licentiâ, d. cap. *Omnis*, & d. cap. finali. Cardinales etiam sanctæ Romanæ Ecclesiæ non alii confiteri poterant, nisi Papæ soli, ejusve majori Pœnitentiario, aut ei quem isti ad hoc delegassent, ut notat Fagnanus in cap. *Ne pro dilatione*, de pœnit. & remis. Sed post dicti cap. constitutionem possunt ex privilegio sibi eligere alium Confessarium, modò sit approbatus: comprehenduntur enim Cardinales sub his verbis, *Aliis Superioribus, necnon minoribus Prælatibus exemptis*. Tres enim illæ qualitates Cardinalibus simul aptantur. Sunt enim Superiores, & Prælati, & Exempti. Nam ut Prælati jurisdictionem habent Episcopalem in Titulorum propriorum Ecclesiis: & ut Exempti Cardinales solius Papæ jurisdictioni subjiuntur, cap. unico, de schismaticis in 6. Addit Fagnanus Presbyteros in una diocesi approbatos, non posse absolvere ad se accedentes ex aliis diocesis pœnitentes, eo quod eorum jurisdictio ab Episcopis propriis delegata nequeat extendi ad illos qui subsunt alterius Episcopi jurisdictioni. Idemque refert respectivè de

Parocho circa alienos Parochianos, nisi per specialem delegationem fuerit ampliata illius potestas. Ibidemque addit, Episcopum non obstante privilegio eligendi sibi Confessarium, dummodo iste sit à suo Ordinario approbatus, si ex aliena diocesi sumptus sit, non modò posse illi in sua Diocesi confiteri, cum ibi jus habeat, utpote intra proprium territorium, confitendi potestatem delegare. Sed etiam posse in aliena diocesi confiteri eidem Sacerdoti, qui antequam à se eligeretur, jam erat ibi ab Episcopo loci ad Confessiones approbatus: sed si Episcopus qui sibi Confessarium illum elegit, velit ulterius ad alias dioceses, intra quas electus ille nullam habuit approbationem, proficisci, non licere ulterius Episcopo peregrè eunti confiteri eidem electo à se Sacerdoti, quanvis eum secum circumducatur, cum supponatur illum Sacerdotem non esse approbatum ab Ordinariis in quorum territoriiis infest Sacerdos, & qui eum circumducit Episcopus, peregrè vadunt. Si verò Episcopus suæ Diocesis Sacerdotem approbaverit, & Confessarium eundem sibi elegerit, posse ubique locorum, & in omnibus Diocesis eidem confiteri, nullatenus petita Ordinariorum apud quos transit, approbatione. Idem tradit Fagnanus de Cardinali non Episcopo, qui si Romanæ Diocesis Sacerdotem ibi approbatum eligat, potest ubique locorum confiteri, quia hic Sacerdos approbationem à Papa habet, cujus protenditur jurisdictio toto terrarum orbe. Sed si Sacerdotem alterius Diocesis à suo Episcopo approbatum, sive Episcopus, sive Cardinalis sibi elegerit, non posse ullatenus eo uti in diocesis in quibus nullam specialem approbationem Sacerdos habet, nisi accedente Ordinariorum singulorum, per quorum Dioceses proficiscuntur, licentiâ: sed tamen juxta eundem Fagnanum poterunt sine alio recurso confiteri Sacerdotibus locorum ibi approbatis. Quod tamen non possent, eodem teste Fagnano, ceteri omnes non habentes privilegium eligendi sibi Confessarium, quantumvis ibi ab Ordinario approbatum.

V. Cæterum ut jura quæ nunc temporis vigent, ab iis quæ jam inde à longo temporis tractu abolita & antiquata sunt, discernamus, ex his quæ hæcenus ex diversis Canonibus & Doctoribus congesti, aliqua pristinum adhuc servant vigorem, alia prorsus abolevit contraria consuetudo, quæ ubique ferè recepta vim juris jam inde ab aliquot anteaactis seculis obtinuit. Quotus enim quisque est sive pœnitens, quantumvis scrupulosus, sive Sacerdos, qui vel alienæ diocesis homines ad se confessionis causâ accedentes hoc solo repellat, quòd sint alienigenæ, dummodo linguam ipsorum sufficienter intelligat? Quem nunc reperias eruditum & sapientem Confessarium, qui hoc sine devitandi nullitatem Sacramenti discernere fatagat ab indigenis alienigenas, dummodo eo loco in quo à pœnitente extraneo compellatur, sciat se esse approbatum, nec se à pœnitente fraudulenter hoc animo conveniri, ut declinet proprii Episcopi aut Parochi jurisdictionem? Quisnam pœnitens eruditus, sive Clericus sit, sive laicus,

cus, in eo loco ubi plures ab Ordinario delegati sunt Sacerdotes Confessarii, credat se adstrictum confiteri Parocho, nec posse alium convenire nisi de Parochi licentia? Et nonne res plena periculi foret, si peregrè euntes, qui innumeris discriminibus obnoxii sunt, latronum, fluminum, torrentium, tempestatum, præcipitiorum, aberrationis itinerum, consulentes animæ suæ & studiosi gratiæ per confessionem reparandæ, antequam incidant in tot pericula occurrentia, nemini toto peregrinationis etiam longissimæ tempore confiteri possent, eo quod à proprio Parocho longè diffiti nullum reperire possint Sacerdotem, quantumvis à locorum Ordinariis approbatum, à quo validè absolvi possint? Hæc summa & palmaris ratio est salus animarum, quam profert cap. fin. de pœnit. & remiss. ad indulgendum Prælati jus sibi Confessarium eligendi, quæ peræquè valet in singulis Fidelibus, sic dicens: *Ne pro dilatione pœnitentiæ periculum imminuat animarum.* Imò verò Prælati multò rariùs, privata verò personæ multò frequentius illis præfatis periculis opprimuntur, quia Prælati & comitantium obsequiis, & propriâ quâ præcellunt aliis prudentiâ, & majori vitæ ac salutis insitâ, quam habent, sollicitudine, & aliis vitæ humanæ subsidiis magis præmuniti peregrè proficisci solent quàm vulgares homines, quorum tamen æterna salus peræquè pretiosa est coram Deo. Etsi autem dictum cap. fin. solum meminerit Prælatorum, tamen non modò paritas rationis in re tanti momenti & discriminis, sed etiam juris paritas, scripti quidem in Prælati, longæ verò & universalis consuetudinis in privatis cæterorum Fidelium personis hanc rem aded necessariam & salutiferam obtinuit, ut seposita omni fraude possit quivis Christianus per Christianorum loca incedens animæ suæ salutem æternæ consulere, & adversus tot occurrentia vitæ pericula se præmunire per salutiferum & maxime necessarium pœnitentiæ Sacramentum.

V I. Et verò vetustioribus Ecclesiæ seculis illæ personarum distinctiones quæ remoram animarum præsertim plebeiarum salutem perniciosissimam obijciunt, penitus erant ignotæ, quando pluribus passim existentibus Presbyteris, quos adire pro Sacramento Pœnitentiæ liberum erat, Sancti Patres hortabantur Fideles, ut inter multos quærent, atque ex pluribus eligerent Sacerdotem scientem ligare & solvere, ut habetur in can. *Quem pœnitet*, de pœnit. dist. 1. & can. 1. dist. 6. qui Canon erutus est ex lib. 2. de vera & falsa pœnitentia. Simile quoque monitum legimus in tract. de visitatione infirmorum, qui ambo tractatus censentur inter opera Sancti Augustini. Certum verò est, non esse locum electioni, ubi aliquis est uni ex necessitate astrictus; neque posse quemquam eligere nisi inter plura eligibilia constitutum. Deterrimum verò est non modò non posse ex pluribus eligere, sed ne unum quidem posse occurrere, ad quem recurri, nisi quis actu constitutus sit in extremo discrimine, ullatenus possit; quod occurreret inter peregrinandum.

VII. Objiciet forsan aliquis, posse à peregrinantibus adiri Religiosos, quibus concessere Summi Pontifices potestatem absolvendi quoscumque, & undecunque advenientes poenitentes. Huic argumento facilis est responsio. Primum enim in quibusque etiam minimis oppidulis obvii sunt Sacerdotes Parochiales, non autem Religiosi. Secundò, plures Religiosi ab audiendis Confessionibus ultrò se abstinere, præsertim verò respectu ignotorum & exterorum hominum. Tertio, multis Religiosis etiam ex Ordinis instituto non permittitur aliorum quàm proprii Ordinis audire Confessiones, quales sunt Capucini, quorum Conventus sunt magis obvii proficiscentibus, utpote numerosiores. Quarto, neque verum est Regulares habere à Summo Pontifice immediatè istiusmodi absolvendi potestatem. Satis enim superque multorum Summorum Pontificum multiplicia protuli integris libri nostri primi capitulis Decreta, quibus disertissimè constituitur, nullibi posse à Regularibus absolvi seculares, nisi concessione Ordinariorum, quam isti possint prout eis visum fuerit limitare: Et præterea Religiosos, quos in una Diocesi Ordinarius approbaverit, si se in aliam Diocesim transferant, omni absolvendi potestate ibi carere, nisi hujus alterius Diocesis Ordinarius hanc illis indulserit potestatem.

VIII. Objicies rursus hæc verba cap. *Si Episcopus*, de poenit. & remiss. in 6. *Nulla quoque potest consuetudine introduci, quod aliquis præter sui Superioris licentiam Confessorem sibi eligere valeat, qui eum possit absolvere, vel ligare.* Ergo introducta præfata consuetudo nullam habere potest juris firmitatem. Respondetur jura ista, de quibus loquitur dictum cap. *Si Episcopus*, negari non posse quin sint humana & Ecclesiastica: unde sequitur, & liquidò constat, posse contrario jure & præscripta consuetudine revocari, sive in toto, sive in parte. Sensus autem dicti cap. *Si Episcopus*, talis est, quamdiu permanet jus illud universale, quod tunc vigeat, non posse per alicujus particularis hominis aut loci consuetudinem aut introductionem illi communi & universali juri derogari. Secus verò si introducatur universalis & diuturna in oppositum consuetudo, quæ priorem abroget. Et aliunde constat ex cap. *Dilecti*, de arbitris, posse acquiri ex consuetudine novam jurisdictionem.

IX. Igitur quanvis tempore quoque isto subsistat obligatio & necessitas confitendi proprio Sacerdoti, tamen proprii Sacerdotis notio & significatum latius multò quàm olim extenditur. Quidquid enim Coninch & Fagnanus in oppositum opinati fuerint, constantissima praxis est ubique recepta, atque in eam omnes propemodum Doctores qui post ejus introductionem floruerunt, conveniunt posse quoscumque aliarum diocesum subditos, si se aliò transferant, confiteri apud quoscumque Sacerdotes ab Ordinariis locorum approbatos. Bonacina de poenit. disp. 5. q. 7. punct. 2. n. 1. 4. & 5. Et multò potiori ratione possunt ipsimet diocesani quem libuerit approbatum in eadem diocesi Sacerdotem, cui confiteantur.

tar, eligere. Nam Episcopus non minus est proprius per totam Diocesim Sacerdos quam Parochus loci. Ergo quos Episcopus delegaverit, eandem perinde quoad hoc Sacramentum potestatem habent. Indubitata quoque viget praxis ubique locorum, ut Ordinarii quilibet circa Confessionum in suis Diocesibus auditionem approbent aliarum Diocesum Presbyteros. Et nihil obstitit quominus idem Episcopus, qui alterius Diocesis Sacerdotem approbat ad suorum subditorum Confessiones excipiendas, valeat seipsum eisdem Sacerdotibus subijcere, & ex eis aliquem sibi eligere Confessarium, sicut potest pro suo libito sibi Sacerdotem Diocesis suae indigenam eligere. Et sane Joannes Papa XXII. inter devios à sacra doctrina errores, quos Joannes de Poliacio Universitatis Parisiensis Theologus asserbat, hanc ejus notat, & damnat propositionem: Quod confessi Sacerdotibus habentibus facultatem generalem audiendi confessiones, teneantur eadem quae confessi fuerint peccata iterum confiteri proprio Sacerdoti, quem dicebat esse Curatum propriam Parochiam. Cujus erroris damnatio habetur in cap. *Vas electionis*, in Extravag. commun. de haereticis. Ipseque Joannes de Poliacio verae doctrinae acquiescens suos revocavit errores. Indubitatum quoque nunc est, posse Cardinales, aliosque quoscumque Praelatos sine ulla speciali dispensatione aut licentia confiteri apud quoscumque approbatos Confessarios, sive Seculares, sive Regulares, in locis in quibus sunt approbati, sive praefari Cardinales ac Praelati in suis versentur adibus, sive peregrinentur. Quod idem de Parochis censendum est, etiamsi olim proprius eorum Sacerdos fuerit Episcopus, nec potuissent alteri nisi de Episcopi licentia confiteri. Ex quibus consequens est, multò minus requiri quam antiquitus illud privilegium eligendi sibi confessarium aliquem, modò sit in eo loco approbatus.

X. Non tamen ex haecenus dictis aliquis jure possit affirmare, hujus antiqui privilegii concessionem esse penitus abolitam; quippe quae transiverit in jus commune. Id quidem potest de Secularibus affirmari, sed non de Regularibus, quos etiam nunc videmus pristina illa distinctione ligari, ut non aliis quam Superioribus, aut iis quos Superiores ad hoc designaverint ac permiserint, confiteri possint. Ideoque plurimum juvantur utriusque sexus Regulares clausulis Jubilæorum, quibus ex antiqui styli forma Summus Pontifex indulget omnibus Fidelibus, ut citra aliam licentiam, atque insciis Superioribus possint sibi Confessarios, tam Seculares, quam Regulares eligere pro tempore, modò sint in ipsis locis approbati ad confessiones.

XI. Potest sibi Confessarium eligere quisquis habet sola venialia peccata quae confiteatur, aut etiam mortalia, sed jam antea bona fide confessi. Ad haec enim Ecclesia generalem quibuscumque Confessariis, & Secularibus & Regularibus auctoritatem confert erga quoscumque poenitentes indiscriminatum seculares & regulares. Et haec est ubique recepta & approbat.

approbata consuetudo. Cajetanus in Summa, verb. *Absolutio à peccatis* 2. Suarez de poenit. disp. 21. sect. 2. ad fin. & disp. 27. sect. 2. & 3. Bonacina de poenit. disp. 5. quæst. 7. punct. 3. num. 1.

XII. Privilegium istud eligendi Confessarii, concedendum quoque illis est etiam Regularibus, qui in eo statu existunt, ut spes vel nulla, vel exigua sit nanciscendi Confessarium ibi habentem sive ordinariam, sive delegatam excipiendi confessiones potestatem, ut in illis occurrit qui privatâ & rigidâ custodiâ ab infenso aut infideli inimico occultè detinentur, aut in ergastulis apud infideles vel hæreticos, in iis locis, in quibus non est Confessarii approbati copia: nec dubitare licet hanc esse in tanta calamitate piæ Marris Ecclesiæ mentem. Ibi namque multò fortior urget ratio, quàm in supradictis solarum culparum venialium reis; & par occurrit necessitas cum illis quos mortis periculum premit.

XIII. Hæc ubique, nulloque contradicente consuetudo invaluit, approbantibus communiter ab annis ducentis Doctoribus, Caietano in Sum. verb. *Absolutio à peccatis ex parte absolventis*, §. *Licentia*, ubi ait Paschalem Confessionem fieri posse à quocumque apud quemcunque Sacerdotem ab Ordinario approbatum: & addit quod ex Extravaganti Eugenii IV. potest extendi ad alias per diversas anni partes Confessiones, eoque magis cum sint liberiores, nec præcepto adstrictæ. Francisco Victoria in Summa Sacram. quæst. 54. Flor. Theol. in 4. Sent. tract. de confess. fol. 245. S. Antonino in Sum. 3. p. tit. 17. cap. 1. Angelo verb. *Confessio* 3. num. 3. Soto in 4. Sent. dist. 18. quæst. 4. art. 2. Bonacina de poenit. disp. 5. quæst. 7. punct. 2. num. 1. 4. & 5. Zerola in praxi, 1. p. verb. *Confessio*, quæst. 2. ubi tamen hoc addit optandum esse, ut qui tempore Paschali confessi sunt apud alium à Parocho Sacerdotem, aut etiam citra abusum in alia Diœcesi, referrent schedulam ab eo cui confessi fuerunt Sacerdote, ut sciatur quis fuerit confessus, vel non confessus, tempore saltem Paschali. Idemque quæst. 3. post Caietan. & Flor. Theol. locis citatis asserit vagabundos posse confiteri cuicumque Sacerdoti approbato ab Ordinario illius Diœcesis in qua contingit eos versari.

XIV. Facultatem eligendi Confessarium Papa indulget aliquando pro una tantum vice, sive publicâ, ut in Jubilæis, sive privatâ concessione. In quo quidem concessionis modo definit facultas statim à prima electione, & data absolutione: idque habet locum in Religiosis qui ferè soli proprio Confessario secundum rigidiorum intelligendi modum adstricti nunc videntur. Verumtamen si poenitens oblitus sit alicujus peccati, vel circumstantiæ in sua illa privilegiata confessione, poterit eidem denuò confiteri; non enim definit concessum privilegium, nisi ex quo actus privilegiatus fuerit perfectè completus. Ubi autem facultas fuerit indefinitè, & sine restrictione concessa alicui personæ, nullatenus definit per primam aut ulteriorem confessionem, sed perpetuò durat etiam post concedentis mortem, nisi

nisi interveniat revocatio; quemadmodum & alia quævis gratiosa concessiones, ut dispensationum, literarum ad Ordines, dimissio-
num illimitatarum ad Confessiones audiendas, aliaque consimiles, nisi ex postfacto ab eodem Prælato vel ejus successore revocentur. Ita Sotus in 4. dist. 18. quæst. 4. art. 3. Suarez de pœnit. disput. 26. sect. 3. num. 7. Bonacina de pœnit. disput. 5. quæst. 7. punct. 3. & plerique alii contra Sylvestrum verb. Confessor 1. q. 7. qui videtur limitare ad concedentis vitam.

CAPUT IX,

De Contritione.

I. **P**ŒNITENTIA est genus, cujus Species sunt Sacramentum Pœnitentiæ, & virtus pœnitentiæ, quæ consistit in contritione peccatorum citra realem apud approbatum Sacerdotem confessionem. Cum verò ad Sacramenti essentiam juxta Eugenii IV. Decretum Concilio Florentino adnexum, tria necessariò requirantur, materia scilicet, forma, & Minister intendens facere ac ministrare Sacramentum; Pœnitentia quatenus spectatur ut Sacramentum, tribus his constare debet, materia, & forma, & Ministri intentione. Materia alia remotior est, quæ sunt actualia pœnitentis peccata, ad differentiam originalis culpæ, quæ Baptismo diluitur: alia est materia proximior, quam docet Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 3. consistere in his tribus pœnitentis actibus, contritione, confessione, & satisfactione: qui actus prout requiruntur in pœnitente ad integritatem Sacramenti, dicuntur partes Pœnitentiæ. Ex his contritio & confessio sunt partes essentielles, sine quibus simul junctis nullum existit Pœnitentiæ Sacramentum. At satisfactio pars est, non quidem essentialis, sed integrans: sicut digitus, vel auris non est pars essentialis nostri corporis, quod potest esse cum horum privatione; sed est pars integrans simul & substantialis, cum sit de substantia corporis humani, pertineatque ad ejus integritatem. Ita Sacramentum Pœnitentiæ in sua constituitur essentia, quam complet absolutionis forma, tamen si nondum sit peracta satisfactio, aut etiam ex culpa, vel inadvertentia Confessarii nulla fuerit injuncta. Forma denique hujus Sacramenti, eique planè essentialis, est ipsa absolutio per approbatum Sacerdotem collata.

II. Contritio, ut definiunt Tridentini Patres d. sess. 14. cap. 4. est animi dolor ac detestatio de peccato commisso, cum proposito non peccandi de cætero. Iidemque duplicem distinguunt contritionem, quæ in utraque sui

P p specie